

پیرمغان بر تو نه ما که ملول شد
چون لاله می بینم قدح در میان
کار از تو میرود نظری ای دلیل ماه
کاینکه حافظ ایمن نقش و خیال صیبت
نقش غلط محوان که جهان کس و دایم

من دوستدار روی خوش تو کفتم
کفتمی ز سر عهد از آن نکته بگوی
در عاشقی ما که زین باشد رسا ز کوی
من آدم به چشمه و اما درین سفر
بخت ارمد کند که گشتم زت از آن بار
شهر سبت پر ز سن من از چشمه یاب
حسن عروس طبع مرا جلوه گر زوت
شیر از معدن لب لعلش کاجان
از بسکه چشم مست درین شهر سبت بید
حافظ ز تاب بیجای بیخوت

من چه باشم که بر لب خاطر خاک کزرم
لطیفها میکنی ای خاکدست تیغ سرم
بستم بر رفته راسی کن ای طایر قدح
که در از دست او مقصد من تو سرم
ای سیم سحر می بندگی ما بر سران
که فراموش کن وقت دعای خرم
دلبر اسبزه نوازیت که کفوت کوی
که من این طغی قیامت تو هر کز سرم
خوزم آرزو که زین عهد بر بندم زنت
وز سر که تو پر سر سدا ز قیام خرم
ره خاطر که خاصه نما تا پس ازین
می خوزم با تو و دیگر غم دنیا خوزم
پایه نظم بند است و جهان کس کوی
تا کند یاد نشد بجز دیان پر کسرم

حافظ شادید اگر و طلب کوه وصل
دیدم دریا کس از آن شک و روفوفم

خزده وصل تو که کز سر جان بر خیزم
طایر قدح و از هر دو جهان بر خیزم
بولای تو که کز بیده خوشیم خوانی
از سر خواجگی کون و مکان بر خیزم
که همان خاک شوم بر سر خاک کوز
تا سپا بوس تو از خاک عیان بر خیزم
یا رب از ابر بر هدایت برسان بارانی
بیشتر ز آنکه چو باد می زمین بر خیزم
بر سر زنت من بی معی و مطرب عشقین
تا بویست زلف در قفس گلستان بر خیزم